

Novembre, punt d'inflexió

El procés català d'emancipació es dirimeix en molts fronts simultàniament, però hi ha una coincidència molt majoritària a assenyalar que la crisi política en la relació entre Catalunya i l'Estat i la possibilitat de vertebrar un nou poder català sobirà constitueixen el factor detonant dels altres canvis. Per això resultarà tan decisiu tot el que passi els pròxims mesos. I per això el 9 de novembre no només és una data fonamental des d'una perspectiva nacional, sinó també des de la perspectiva de les transformacions socials urgents que cal abordar.

En el terreny internacional, la causa catalana ha hagut de moure's contra corrent. Les inèrcies dels estats –fins i tot dels emergents fa quatre dies–, poc inclinats a fer cap esforç de comprensió d'una realitat diferent de la seva, i la sistemàtica i tergiversadora acció exterior espanyola, han dificultat les explicacions i raonaments del migrat dispositiu diplomàtic català (inclosa la diplomàcia cultural). Les grans demostracions multitudinàries a favor del dret a decidir i la independència han servit per atreure l'atenció dels mitjans, per guanyar visibilitat i per entrar en algunes agendes. Però per encetar una actuació més decidida i construir una xarxa de suports i compromisos de reconeixement de sobirania és imprescindible disposar d'un mandat democràtic inequívoc. Cal aquest mandat per procedir a la construcció de l'estat.

Al novembre, en qualsevol dels escenaris de crisi de relació amb l'Estat que resulti de la consulta,

caldrà fer un salt qualitatiu en la campanya internacional de divulgació i adhesió a la causa catalana. I no només en relació amb les potències europees –condicionades per múltiples complicitats amb Espanya– o amb els Estats Units. Hem de poder establir relacions de col·laboració amb les noves potències emergents i altres països que puguin veure en Catalunya un possible aliat en la seva projecció europea i mediterrània. No hem de menystenir la nòmina d'estats que pugin preferir deixar de banda la prepotència espanyola i relacionar-se amb un país nou, necessitat de reconeixement però econòmicament desenvolupat i internament plural i divers, que està tot just encetant la seva estratègia exterior. La reputació internacional espanyola ha tingut dies millors. I la incapacitat política exhibida davant

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

del repte democràtic català –agregada pel contrast amb la resposta britànica a la convocatòria escocesa– proporciona a la posició catalana una base argumental que cal saber administrar.

Durant el procés de globalització del capitalisme i dels postulats neoliberalistes hem assistit a la imposició cada vegada

més evident del domini de l'economia sobre de la política. Durant aquesta etapa recent, la capacitat dels estats convencionals per renovar la seva legitimitat i garantir marcs de seguretat, de llibertats i de protecció econòmica i social a les seves poblacions no ha parat de disminuir. Una part significativa de l'economia mundial viu completament al marge de regulacions i controls polítics. I el mateix passa amb la violència armada i les guerres, plenes d'actors sense interlocució política ho-

mologable a la dels estats tradicionals. Podríem dir que, més que el creixement de les forces productives, el més característic del període és –com durant el procés de feudalització– el creixement de les forces destructives. Les més diverses formes de la violència tenen un paper determinant en l'apropiació dels recursos, l'acumulació de capital i l'increment de les desigualtats. En una conjuntura internacional tan inestable i amb una geometria conflictiva tan complexa, Catalunya haurà de trobar el suport diplomàtic, polític i econòmic indispensables per poder encarar amb garanties l'etapa definitiva de la independència.

En el front polític intern, mentrestant, és urgent fer passos decisius en qüestions tan diferents com l'aprovació d'una llei electoral o la vertebració d'un sistema tributari català capaç de recaptar tots els impostos. I treballar per l'èxit del 9 de novembre. En la seva habitual al·locució dominical, un veterà dirigent va sorprendre la paròquia invocant la necessitat de reconstruir el "centre polític". Potser aquest centre li podria prolongar la seva incombustible trajectòria. També sembla que l'aparell del PSC ha trobat refugis impermeables als canvis de sensibilitat i de prioritats de la societat. Però la veritable reconstrucció la condueixen els moviments cívic que, convençuts de la necessitat de la política, busquen en l'espai polític una expressió fiable, propositiva, transformadora, capaç d'esdevenir majoritària. Que pugui impulsar, enmig del caos global, una experiència local engrescadora.

No hem de menystenir els estats que pugin preferir relacionar-se amb un país nou deixant de banda la prepotència espanyola

LAMARTARILE

És urgent aprovar la llei electoral i vertebrar un sistema tributari català capaç de recaptar tots els impostos